

Arrest

nr. 125 208 van 4 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 24 oktober 2013 weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 14 februari 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing.

Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 27 februari 2014 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding onontvankelijk verklaard.

Op 27 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE AVEC MAINTIEN EN VUE D'ELOIGNEMENT**

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Ordre de quitter le territoire*

*Aan de heer / ⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:
Il est enjoint à Monsieur / ⁽¹⁾, qui déclare se nommer⁽¹⁾ :
(...)*

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

*Reden van de beslissing
en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 09/11/2013)

MOTIF de la décision
et de l'absence d'un délai pour quitter le territoire :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

☒ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

Article 27:

☒ En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

☒ En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

Article 74/14:

☒ article 74/14 §3, 4°: le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

Au moment de son arrestation l'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable.

L'intéressé n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié (notifié le 09/11/2013)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 30/08/2010 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RVV op 14/02/2014. Betrokkene ontving ook een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 04/11/2013) en werd hem per aangetekend schrijven betekend.

Betrokkene heeft op 05/12/2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27/02/2014 . Deze beslissing is op 03/03/2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (Molaie Sepideh, 16/03/1994). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om

aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd door de stad Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé(e) sera reconduit(e) à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾ pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'il obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

L'intéressé refuse manifestement de mettre un terme à sa situation illégale. De ce fait, un retour forcé s'impose.

L'intéressé a introduit une demande d'asile le 30/08/2010. Cette demande a été définitivement refusée par une décision du CCE le 14/02/2014. L'intéressé a aussi reçu un ordre de quitter le territoire valable 30 jours (annexe 13qq du 04/11/2013) qui lui a été notifié par courrier recommandé.

Le 05/12/2013 l'intéressé a introduit une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 27/02/2014, décision notifiée le 03/03/2014.

L'intéressée a déclaré à d'avoir un partenaire en Belgique (Molaie Sepideh, 16/03/1994). En ce qui concerne la prétendue violation de l'article 8 de la CEDH, on peut affirmer que le fait de retourner dans le pays d'origine en vue d'éventuellement y demander une autorisation n'est pas disproportionné par rapport au droit à la vie familiale ou à la vie privée. L'obligation de retourner dans le pays d'origine ne constitue pas une rupture des relations familiales, mais uniquement un éventuel éloignement temporaire du territoire, ce qui n'entraîne pas de préjudice grave et difficilement réparable.

L'intéressé a été informé par la ville Roulers sur la signification d'un ordre de quitter le territoire et sur les possibilités d'assistance pour un départ volontaire, dans le cadre de la procédure prévue par la circulaire du 10 juin 2011 relative aux compétences du Bourgmestre dans le cadre de l'éloignement d'un ressortissant d'un pays tiers (Moniteur Belge du 16 juin 2011).

L'intéressé est de nouveau contrôlé en situation illégale. Bien qu'ayant antérieurement reçu notification d'une mesure d'éloignement, il est peu probable qu'il obtempère volontairement à cette nouvelle mesure.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 09/11/2013)

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé(e) doit être détenu(e) à cette fin :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document d'identité, l'intéressé doit être écroué pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage

L'intéressé n'a pas donné suite à un ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié (notifié le 09/11/2013).".

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

3.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de

kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat in casu het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op de verwijdering van het grondgebied. De verzoeker maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet

wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker laat met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel het volgende gelden:

“(…)

I. Principes

Ten eerste, laat artikel 8 EVRM gelden wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”;

Bovenvermeld artikel heeft directe werking in de interne rechtsorde² en het behoort tot de “Europese openbare orde” waardoor het ambtshalve karakter door de rechter zou moeten worden opgeworpen³;

Het verdient voorkeur en voorrang boven ermee strijdige interne wetgeving en moet dus toegepast worden in geschillen die voor de nationale rechter worden gebracht;

Elke toetsing dient Grondrechtelijk te zijn, waardoor een abstracte repliek op een artikel 8 EVRM-middel zich hiermee slecht laat verzoenen;

Artikel 8 EVRM behelst naast een grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, eveneens een grondrecht op eerbiediging van het privéleven, twee begrippen die in het licht van een conformiteitstoets van een administratieve beslissing aan onderhavige verdragsrechtelijke bepaling van elkaar dienen te worden onderscheiden;

Het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, noch het grondrecht op eerbiediging van het privéleven zijn echter absoluut, in die zin dat een inmenging binnen de grenzen en voorwaarden van artikel 8 tweede lid gerechtvaardigd is;

In het kader van een eerste toelating spreekt men evenwel niet van een inmenging, doch wel van het al dan niet bestaan van een positieve verplichting in hoofde van de overheid om er zorg voor te dragen dat ze de nodige maatregelen neemt om een bestaand familiaal leven te verduurzamen en dit aan de hand van een “fair-balance”-toets;

Ten tweede, laat artikel 74/13 Vw. gelden dat “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familiaal leven en de gezondheidstoestand van de betrokkene onderdaan van een derde land”;

Ten derde, laten de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen gelden dat:

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;⁴

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);⁵

Ten vierde, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid verplicht zorgvuldig te werk moet gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Toepassing in onderhavig geval

EERSTE ONDERDEEL

Verzoeker merkt op dat het bestaan van het familiaal leven tussen hem en zijn vriendin niet wordt betwist door de verwerende partij; De verwerende partij stelde immers in de bestreden maatregel dat “de terugkeer naar het herkomstland om aldaar eventueel een machtiging te vragen niet buitenproportioneel staat ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt”;

Verzoeker meent dat de zwangerschap een fundamenteel element is dat bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets moet worden betrokken; De zwangerschap is immers een element dat een impact heeft op de duurzaamheid van het familiaal leven, wat bijgevolg in overweging moet worden genomen bij de beoordeling of de bestreden maatregel in het licht van artikel 8 EVRM al dan niet proportioneel is;

De verwerende partij stelde echter vast dat de maatregel niet buitenproportioneel is, zonder evenwel de zwangerschap te betrekken in haar besluitvorming; De “fair balance” toets zoals bedoeld in artikel 8 EVRM is daarom niet op deugdelijke wijze gebeurd; Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve worden vastgesteld;

Verzoeker merkt verder op dat zijn vriendin te kampen heeft met ernstige zelfmoordneigingen, die vooral gelinkt worden aan de vrijheidsberoving ter fine van de verwijdering van haar vriend; Gelet op de expertise en de zwangerschap van de vriendin van verzoeker, is de verwijdering momenteel buitenproportioneel; Verzoeker kan immers over drie maanden aanspraak maken op de gezinsherenigingsprocedure, die bovendien de mogelijkheid voorziet om de procedure in België op te starten; (Ouder van een Belgisch kind) Hoewel een tijdelijke verwijdering in het algemeen niet kan worden aangemerkt als

zijnde buitenproportioneel, kan in casu deze stelling, gelet op de zwangerschap en de psychologische toestand van de vriendin van verzoeker, niet worden verdedigd;

Verzoeker besluit dan ook tot de schending van artikel 8 EVRM, aangezien van verwerende partij kan worden verwacht dat bij de beoordeling van het proportioneel karakter van een verwijderingsmaatregel, de zwangerschap wordt betrokken in de besluitvorming; Tevens kan een schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld, nu blijkt dat de verwijdering manifest buitenproportioneel is;

Een schending van artikel 8 EVRM is derhalve voldoende naar recht aangetoond;

TWEDE ONDERDEEL

De verwerende partij heeft niet op deugdelijke rekening gehouden met het bestaan van het familiaal leven van verzoeker, nu de zwangerschap niet betrokken werd in de besluitvorming van de verwerende partij;

Een schending van artikel 74/13 Vw. is voldoende naar recht aangetoond;

DERDE ONDERDEEL

Minstens kan worden gesteld dat de overheid niet op zorgvuldige wijze handelde, nu blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de zwangerschap van de vriendin van verzoeker; Bovendien steunt de beslissing die geen enkele verwijzing bevat naar de zwangerschap, niet op

relevante feiten wanneer ze vaststelt dat de verwijderingsmaatregel proportioneel is in verhouding met het familiaal leven van verzoeker;”.

Verwerende partij stelt in haar nota dat verzoeker verkeerdelijk beweert dat er rekening diende te worden gehouden met de zwangerschap van zijn vriendin, gezien verwerende partij niet op de hoogte was van die zwangerschap en dat verzoeker voor het eerst melding maakt van die zwangerschap in het kader van de huidige procedure en nu pas medische stukken voorlegt.

Uit het administratief dossier en meer bepaald uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt dat verzoeker aan de politiediensten melding maakte van zijn vriendin, die op het moment van controle aanwezig was en van hem in verwachting zou zijn. Ook bevat het dossier een faxbericht van de politie aan de verwerende partij waarbij een document gevoegd wordt waarbij de zwangerschap van verzoekers vriendin door een dokter of vroedkundige bevestigd wordt. De verwerende partij kan aldus niet gevolgd worden dat zij niet op de hoogte was van die zwangerschap en dat verzoeker voor het eerst melding maakt van die zwangerschap in het kader van de huidige procedure en nu pas medische stukken voorlegt.

Artikel 8 EVRM legt weliswaar geen motiveringsplicht op maar bij gebreke aan motieven, zoals in casu kan uit de bestreden beslissing en in casu al evenmin uit het administratief dossier afgeleid worden of de verwerende partij een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 8 EVRM dienaangaande gevoerd heeft. In elk geval komt het de verwerende partij toe hierover te oordelen maar ontbreekt elk motief hieromtrent en kan evenmin uit het administratief dossier afgeleid worden of de verwerende partij nog rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Overigens dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoeker met zijn vriendin erkent gezien zij in de bestreden beslissing het volgende motiveert: *“Betrokkene verklaart een partner te hebben in België (M. S. (...), 16/03/1994). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”.*

Het middel lijkt prima facie ernstig.

De overige middelen dienen bijgevolg niet te worden onderzocht.

4.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

4.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift onder andere het volgende aan:

“(…)Huidige procedure betreft niet de beoordeling van de aangevoerde middelen, doch enkel de verificatie of de aangevoerde middelen ernstig zijn en of de uitvoering van de bestreden beslissing, alvorens uitspraak wordt gedaan inzake de vernietigingsprocedure, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt in hoofde van verzoeker;

Het bestaan van voormeld nadeel is een afzonderlijke voorwaarde die afzonderlijk dient te worden behandeld; (R.v.St. 100.400, 26 oktober 2001)

De bepaling inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan; (RVV. Arrest nr. 35.223 dd. 1 december 2009)

Verzoeker voert op basis van concrete gegevens aan dat de uitvoering van de bestreden beslissing, een moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengt;

Daargelaten de vraag of de verwijdering al dan niet tijdelijk is, moet worden opgemerkt dat ook een tijdelijke verwijdering, gekoppeld aan een inreisverbod van twee jaar, op ernstige wijze de ontwikkeling van zijn familiaal leven belemmert; Verzoeker merkt op dat hij naar Iran wordt verwijderd zonder dat de zwangerschap van zijn vriendin betrokken werd in de zogenaamde “fair-balance toets”; Verzoeker merkt de verwijdering naar Iran, zonder de zwangerschap van zijn vriendin op deugdelijke wijze te betrekken bij het bepalen van het proportioneel karakter van de verwijderingsmaatregel in de zin van artikel 8 EVRM, als een eerste moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

Verzoeker meent dat zijn vriendin ernstig depressief is en te kampen heeft met zelfmoordneigingen die door de behandelende arts als zeer ernstig werden beschouwd; Zijn vriendin is al zes maanden zwanger en heeft het zwaar te verduren; Verzoeker meent dan ook dat de maatregel, gelet op de verslechtering van haar gezondheidstoestand, buitenproportioneel is in het licht van artikel 8 EVRM; Momenteel is de scheiding, zelfs tijdelijk, in het licht van bijgevoegde expertise buitenproportioneel; De expertise spreekt immers van acute zelfmoordneigingen in hoofde van de vriendin van verzoeker; De ontaarding van de psychologische toestand van de vriendin van verzoeker, en bijgevolg ook de nefaste impact op de zwangerschap, merkt verzoeker aan als zijnde een tweede moeilijk te herstellen ernstig nadeel;”.

4.4.2.2. Daargelaten de vraag of het gezinsleven dat verzoeker op Belgisch grondgebied ontplooit met diens partner als een beschermenswaardig gezinsleven kan worden aanzien in de zin van artikel 8 van het EVRM, is de negatieve impact van de bestreden beslissing prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident. Het verslag van de psychotherapeut dat aan het verzoekschrift wordt gevoegd spreekt van acute zelfmoordneigingen in hoofde van verzoekers vriendin en de nefaste impact op de zwangerschap.

Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gelet op het verslag van de psychotherapeut waarin sprake is van acute zelfmoordneigingen in hoofde van verzoekers vriendin en de nefaste impact op de zwangerschap en aldus op verzoekers ongeboren kind.

4.4.2.3. Zoals gesteld kan de verwerende partij aldus niet gevolgd worden waar aangevoerd wordt dat zij niet op de hoogte was van die zwangerschap en dat verzoeker voor het eerst melding maakt van die zwangerschap in het kader van de huidige procedure en nu pas medische stukken voorlegt. De verwerende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat met de zwangerschap rekening werd gehouden, waardoor het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel prima facie dient te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RVV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF